

brugerne som Eiendom — men vel at mærke, til Fæsterens eller til Bondens Familie, — til i sit saakaldte Program for en meget stor Deel at skaffe Bond ejorden bort fra Bondefamilierne og over til dem, hos hvem man allermindst vil have den, nemlig til de store Godseiere og navnlig til Majoratsbesidderne. Man vilde derved skaffe en Klasse af vore Medborgere en forøget Bægt og Styrke i et Samfund, som allerede i 1848 erklærede, at dette Institut, Majoratsinstitutet, burde bortfalde. Derfor jeg i dette Dieblif stemte for Ministeriet, saa vilde det aabenbart være berettiget for Uoverveidenen at sige: See, selv han, deres bestandige Modstander fra Først af, har givet dem et Tillidsvotum, et Anerkjendelsesvotum det Dieblif, de traadte fra. Dette vil jeg ikke give, thi, med al Anerkjendelse af, hvad en æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Fenger) har kaldt Ministeriets Hæderlighed, dommer jeg det ikke gunstigt. Jeg troer, at den svækkede Stilling, hvori vi i dette Dieblif befinde os, netop væsentlig skyldes dette Ministeriums indre Politif, men jeg troer, at vi maae ud af denne svækkede Stilling og ind i en stærkere, hvis det virkelig skal gaae godt for vort Fædreland. Jeg tilstaaer imidlertid, at jeg seer noget Andet og Mere i den Situation, Ministeriet her har bragt tilstede, thi lad os ikke glemme, at det ikke er os, der have villet gjøre den Dag idag til Ministeriets sidste, men at det er Ministeriet selv, der har paatvunget os Afgjørelsen idag, uagtet der efter de sædvanlige Former kunde og, som jeg troer, burde have været givet Tid til at gennemgaae de forskjellige Stadier, der stode tilbage. Jeg troer, at denne Situation vil være det første Skridt til i dette Thing at bringe det tilstede, der i en repræsentativ Forsamling er en af de første Betingelser for, at den kan virke; jeg mener en bestemt ndpræget Majoritet. Jeg har vigtig nok hørt ærede Medlemmer tale om vor Adskillelse i Grupper osv.; men jeg vil spørge, om der dog ikke er god Føie til at troe, at t. Ex. den Majoritet eller tilnærmelsesvise Majoritet, der idag vil vise sig som stemmende imod Ministeriet, i Gjærningen holder sammen og har Sammenknytningspunkter i store og vigtige Momenter?

Jeg troer, at dette, om end maa ske nu ubevidst, senere vil blive bevidst for Mange i og udenfor denne Forsamling, at vor nuværende Repræsentation, som den er, er uholdbar i Længden, og at vi, for at kunne gaae urolige Tider imøde, fortrinsviis i dette Thing maae stræbe efter at faae en saadan Styrelse bragt tilstede i Landet, at vi lidt efter lidt kunne faae en sandere, en folkeligere og en i og for sig ikke saa indre stridig Repræsentation tilstede, som den nærværende maa være efter vor gennemførte Forsatning og det ved denne grundlagte Landsdthing. Jeg troer, at det ikke vil falde vanskeligt at oplyse denne Forsamling om, hvor tjenligt det er, at ret mange og ret store Momenter i vor Udvikling have et bestemt Fleertal for sig netop i dette Thing, og jeg tvivler ikke om, at dette første Skridt til at samles vil drage flere til Følge. — Med disse saa Bemærkninger skal jeg, da jeg ikke kan ønske at forlænge denne Debat, erklære, at jeg i samtlige Forslag af politiske Hensyn skal stemme imod Ministeriet.

Ordføreren: I en, som jeg troer, rigtig Følelse af, at det høie Thing er temmelig træet af de lange Forhandlinger, vi have ført i disse to Dage, vil jeg bestræbe mig for at være saa kort som mulig. Derfor de Ytringer, der fra forskjellige Sider ere fremkomne om, at det med Hensyn til det Udbytte, vi kunne vente at faae af denne Rigsdagsforsamling, kunde være ligegyldigt, om Ministeriet blev paa sin Plads eller gik af, skal jeg gjentage og hævde, at dette ikke med Dette kan siges. Gaaer Ministeriet af nu, saa er der stor Sandsynlighed for — Bished derfor kan man jo ikke sige, at der er —, at vi ikke kunne faae noget som helst af de vigtige Lovarbejder færdigt, som vi nu have anvendt et halvt Aar paa. Kunne vi faae Finantsloven færdig, saa kunne vi være glade, men der er ogsaa en Mulighed, ja næsten Sandsynlighed for, at vi kunne blive nødsagede til at vedtage nok en foreløbig Finantslov. Hvis derimod Folkethinget giver efter og slutter sig til Ministeriet, da ville vi selvfølgelig for det Første faae Finantsloven færdig, men dog ogsaa faae idetmindste flere andre vigtige Love ud; der